

Соколъ! Единъ отъ тѣзи, дето само съ очи могатъ да заповѣдатъ на хората!

Мръкваше. Презъ двата тѣсни прозорци на стаята навлизаше синкавиятъ мракъ, и заедно съ него и нѣкаква тѣпла, безпросвѣтна и противна тишина.

Страшна е килията на затворникъ, осж денъ на смъртъ.

Пазачитѣ предъ вратата стѣпватъ на прѣсти. И тѣ сѣ хора и тѣмъ е страшно, като си помислятъ, че този, когото вардятъ, утре ще бѣде покаченъ на едно катранено буре и на шията му ще праметнатъ примка. Макаръ че имъ е заповѣдано да поглеждатъ презъ малкото прозорче на вратата, какво прави осждениятъ, тѣ забравятъ заповѣдта и не смѣятъ да погледнатъ дори къмъ самата врата. Подътъ е старъ, прогнилъ, съ отмѣтнати дѣски, които отъ най-малко мръдване скърцатъ ужасно. Пазачитѣ отначало тихичко проклинатъ скърцащитѣ дѣски, а сетне се премѣстватъ въ дѣното на дългия коридоръ, откъдето никакъвъ шумъ не би могълъ да достигне до осждения.

А той лежи вжтре върху сламения одѣръ, съ ржце подъ главата и съ широко отворени очи.

Мракътъ е непрогледенъ. Никжде нѣма такъвъ черенъ мракъ. Сякашъ Богъ го е из-